

2016: Eindhoven - een universiteitsfeest met nare gevolgen

1. Over de schreef

Verdwaasd staarde Mathieu naar wat hij zojuist had aangericht. Het bloed vloeide uit Maria's neus, mond en een hoofdwond. Zij lag languit op haar linkerzij voor hem op de grond. Haar jurk was goeddeels ontdaan van haar bovenlichaam. Met een van pijn vertrokken gezicht liet zij het bloed in haar rechterhand sijpelen.

‘Wat een vuile klootzak ben jij!’ Haar ogen schoten vuur, terwijl zij haar blik op hem richtte. ‘Waarom? Ben jij niet goed bij je hoofd?!’

‘Sorry, sorry, dat was echt niet mijn bedoeling,’ bracht hij stamelend uit, terwijl hij aanstalten maakte om zich over haar heen te buigen. ‘Kom, dan zal ik je helpen.’

‘Blijf van me af, idioot! Ze kroop enigszins achterwaarts, stond toen snel op en duwde hem naar achteren. ‘Ga alsjeblieft weg! Jij hoeft niets meer voor mij te doen, ik wil je nooit meer zien!’

Mathieu keek hopeloos om zich heen, alsof hij net uit een boze droom was ontwaakt. De parkachtige omgeving van de Universiteitscampus lag er stil en verlaten bij. Gelukkig geen getuigen. Hij maakte zich rap uit de voeten.

De avond was zo leuk begonnen. Natuurlijk, het was allemaal erg onwennig geweest. Zo'n groot afscheidsfeest met de studenten van alle faculteiten had hij nog niet eerder meegemaakt. Toch een mijlpaal, die het afronden van de studie en het begin van een nieuwe levensfase markeert. Blij over het resultaat en tegelijk onzeker over het vervolg. Dat bracht al enige spanning teweeg en deze feestavond zorgde voor extra nervositeit. Sowieso door het kledingvoorschrift, waardoor hij in een niet alledaagse uitrusting met jacquet moest verschijnen. Hij had de indruk dat zo'n pinguïnpakje hem niet flatteus zou afkleden. Mede door zijn lengte van slechts 1,72 meter en door zijn tengere, slungelige uiterlijk zou hij niet bepaald als jonge Adonis ten tonele verschijnen. In de trein en in de bus van huis naar de universiteit had hij zich erg opgelaten gevoeld, wat nog was

versterkt door het aanhoudende gestaar van andere reizigers. Maar goed, hij kon niet anders en troostte zich met de gedachte dat ook mede-studenten zich aan deze dresscode moesten houden. In die zin zou hij gelukkig geen opvallende uitzondering zijn.

Wat Mathieu echter vooral veel zenuwen gaf, was het samenzijn met de andere sekse. Op een feest, waar dansen, flirten en meer innige contacten met studentes ongetwijfeld volop aan de orde zouden zijn. Dat zag hij zich nog niet zo snel doen. Hij had daar geen enkele ervaring in en zich altijd verre van gehouden van het lonken naar vrouwelijk schoon, hoezeer hij de aantrekkingskracht ook kon voelen. Zulke gevoelens waren door hem steeds bewust onderdrukt. Hij wilde het contact wel leggen, maar had het lef nooit gehad. Hij voelde zich anders en had de angst dat meisjes hem snel als een wereldvreemd figuur zouden ontmaskeren. Dat kon je maar beter voor zijn. Bovendien was het aanpappen met meisjes niet meer nodig, want hij had per slot van rekening inmiddels een leuke vriendin. Zij was de enige die zijn pantser had weten te doorbreken en hij was enorm blij met haar. Geen behoefte dus aan overspelige contacten. Tegelijkertijd zag hij in dat het niet in zijn voordeel zou werken als hij zich op het feest afzijdig zou gaan opstellen. Wat zouden ze dan wel niet van hem gaan denken? Wat een “*watje*”? Mathieu had nog serieus overwogen om het afscheidsfeest helemaal aan zich voorbij te laten gaan. Bij de daaropvolgende buluitreiking zou hij echter zijn studiegenoten sowieso zien en ontmoeten. Daar was geen ontkomen aan. Onherroepelijk zouden hier veel vragen over zijn afwezigheid op het feest worden gesteld. Nota bene in het bijzijn van docenten en ouders. Hoe belachelijk en onbenullig zou hij dan wel niet overkomen? Als een sukkel in de schijnwerpers staan? Nee, niet op het feest verschijnen was absoluut geen optie.

Het moet gezegd worden: verrassend genoeg was het begin van het feest hem best redelijk bevallen. Er heerste een gezellige sfeer in de volledig tot grote balzaal omgetoverde aula van het universiteitscomplex Eindhoven en deze werd omlijst door opzweepende housemuziek van de ingehuurde DJ. Overal waren slingers en verlichtingssnoeren met lampen in welhaast alle kleuren van de regenboog opgehangen.

Aan de wanden waren foto's van alle geslaagde studenten geplakt. Een grote middenruimte was ontdaan van stoelen en tafels die hier normaliter staan. Zo was een enorme dansvloer gevormd, met daarboven reusachtige glitterbollen, die werden beschenen door meerdere kleurensplots. Rondom de dansvloer was een groot aantal statafels opgesteld. Bovendien ontbrak het niet aan uiteenlopende alcoholische dranken en snacks, waarvoor meerdere standjes in de uiterste hoeken van de zaal waren geplaatst. Geheel boven verwachting was de ontvangst door zijn directe studiegenoten bovendien leuk en soepel verlopen.

Vooraf door eigen toedoen had hij zich tijdens zijn studietijd op de universiteit namelijk erg afzijdig gehouden van contacten en activiteiten met andere studenten. Al van jong af aan had hij zich "*anders*" gevoeld en dat was te midden van zijn studiegenoten eveneens zo geweest. Mathieu had het aangaan van sociale banden altijd lastig gevonden en veel vrienden had hij nooit aan zich kunnen binden. Zijn stuntelige houding en houderige doen en laten waren natuurlijk zeker niet bevorderlijk voor het opbouwen van vriendschappelijke contacten. Daarop werd hij vaak toch vreemd aangekeken en negatief beoordeeld. Bovendien stond zijn slimheid in groot contrast met zijn beperkte aantal interesses. Weinig kon hem echt boeien, maar op de weinige gebieden die wél op zijn belangstelling konden rekenen, had hij oog voor werkelijk alle details. Over die zaken kon hij weliswaar vrij monotoon, maar breedvoerig en stellig uitwijden. Op jongere leeftijd was deze houding al zichtbaar geweest, maar nog lang niet zo expliciet. Hij had de basisschool en het gymnasium soepel doorlopen, zonder een specifieke voorkeur voor een van de schoolvakken. Sterker nog, het had hem geen enkele moeite gekost om in alle schoolvakken uitzonderlijk te presteren en zich zo telkens te profileren als de beste van de klas. Zijn prestaties waren indrukwekkend en zijn docenten waren hierover zonder uitzondering lyrisch geweest. Het had Mathieu geen windeieren gelegd, want hij slaagde erin om de middelbare schoolperiode al op vijftienjarige leeftijd succesvol af te sluiten. Zowel op de basisschool als het gymnasium had hij namelijk

een klas mogen overslaan. Pas rond zijn dertien- à veertienjarige leeftijd was een meer uitgesproken belangstelling voor de bètakant en dan vooral natuurkunde gegroeid. Tot die tijd had hij als het ware gewoon meegedeind op de stroom van schoolprogramma's en zich tamelijk gereserveerd en onbewogen van zijn plichten en taken gekweten.

Dat hij een voorkeur voor juist het vakgebied van natuurkunde ontwikkelde, komt vrijwel zeker doordat Mathieu in het midden van de jaren negentig steeds meer in aanraking kwam met alles wat de krachtige technologische vooruitgang aan producten voortbracht. In het bijzonder de ongekende mogelijkheden die computers, internet en mobiele telefonie boden, fascineerden hem. Hij wilde er alles van weten en verdiepte zich in de technische grondslag door er veel over te lezen in boeken en op het internet. Hij mocht dan zelf niet zozeer op sociale interactie zijn ingesteld, vreemd genoeg intrigeerde het hem juist enorm hoe dergelijke hoogwaardige, intelligente systemen en producten de samenleving veranderen en van grote invloed zijn op hoe mensen zich tot elkaar verhouden. De specialisatierichting die Mathieu insloeg tijdens zijn opleidingstraject bevreedde dan ook geenszins. Zo koos hij op het Gymnasium bewust voor een pakket met alle exacte vakken, aansluitend op het specialisatieprofiel Natuur en Techniek. Na het behalen van zijn eindexamen stelde dit hem in staat om zijn diep gekoesterde wens in vervulling te laten gaan, namelijk het volgen van de studie Industrial Design aan de Technische Universiteit van Eindhoven.

Behalve het vergroten van kennis over technologische ontwikkeling was voor Mathieu evenzeer belangrijk om zelf volop te kunnen profiteren van de laatste productinnovaties. Daardoor stond hij min of meer vooraan in de rij als er weer een aangepast producttype op de markt kwam. Hij moest en zou over het nieuwste van het nieuwste beschikken. De aanschaf ervan vereiste natuurlijk wel het nodige aan financiële middelen. Deze wist hij als scholier bijeen te brengen door zijn verdiensten met een bijbaantje op de markt, ook daadwerkelijk gesitueerd op de Markt nabij het stadhuis van zijn woonplaats Maastricht. Overigens niet als marktkoopman, want het ontbrak hem overdag aan tijd en het gemis aan sociale

vaardigheden vormde daarvoor bovendien een serieus obstakel. Zijn werk was het ophangen en het afhaken van verlichtingssnoeren voor de marktkramen tijdens de sneller donker wordende dagen in de herfst- en wintermaanden. Dit werk kon hij gemakkelijk combineren met zijn studie, al was het meestal wel "*haastje-repje*" om voor zijn doordeweekse werktijden snel genoeg uit Eindhoven weg te komen en tijdig op de markt in Maastricht te kunnen aanvangen. Het ritueel was dan even gauw thuis zijn werkkleding aantrekken, als een speer naar de markt en erna genieten van een lekker opgewarmd "*prakkie*", in de wetenschap dat zijn ouders en jongere broer Simon al hadden gegeten. Het bijbaantje in Maastricht had er bovendien toe geleid dat Mathieu niet op kamers in Eindhoven was gaan wonen, maar bleef forensen tussen woon- en studeerplaats, intensief gebruikmakend van trein en bus. Ook zonder marktbaantje zou hij hiervoor overigens hebben gekozen, want een deelname aan het studentenleven had hem nooit aangetrokken. Hij verkeerde liever niet in zulk studentikoos gezelschap en wilde liever "*zijn eigen ding*" doen. Daarbij komt dat hij in zijn woonbuurt al vroeg verkering met zijn vriendin Agaath Timmermans had gekregen. De wens om elkaar regelmatig te kunnen zien, was mede aanleiding geweest om gewoon thuis bij zijn ouders te blijven wonen.

Hoe dan ook hadden het vele reizen, de omgang met Agaath én het werken op de markt Mathieu er geenszins van weerhouden om probleemloos de vereiste studieprogressie te bewerkstelligen. Zonder grote inspanningen te doen (wat vrijwel zeker zijn studieverloop extra zou hebben versneld), had hij de bachelor- en masteropleiding Industrial Design in een tijdsbestek van in totaal vier jaar afgerond. Nog juist voor zijn twintigste jaar slaagde hij erin cum laude af te studeren door aanzienlijk boven de norm te presteren. Zijn afwijkende sociaal gedrag en bovenmatig presteren brachten echter met zich mee dat Mathieu tijdens zijn studie in een sterk geïsoleerde positie terecht kwam. Hij werd als een echte nerd gezien en zijn medestudenten hadden dat nooit onder stoelen of banken gestoken. Hij hoorde er gewoon niet bij, wat zeker door een grote dosis jaloezie zal zijn ingegeven. Zijn uitzonderlijke slimheid was immers al snel bij docenten bekend geworden. Mathieu werd daardoor voor

vol aangezien en geroemd. Niet voor niets confronteerden docenten hem tijdens colleges vaak met moeilijke vraagstukken. Hij kon zich telkens weer met zijn kennis, visies en antwoorden profileren en zich zo impliciet op een hoger plan tillen ten opzichte van zijn medestudenten. Sterker nog, hij stak dan met verve zijn verhaal af, belerend, alsof hij hier de docerende hoogleraar was.

Juist vanwege deze verhoudingen was Mathieu erg verbaasd dat hij op het afscheidsfeest met zo veel vriendelijkheid door zijn studiegenoten werd verwelkomd. Waar had hij dat nou aan verdiend? Waarom ineens die omslag?

‘Hé Mathieu, goed dat je er bent man! We dachten al: waar blijft-ie nou? Je wist toch dat het feest vanaf 18.00 uur van start zou gaan? Het feest is al even bezig en daar wil je toch zeker niets van missen? Het is hier echt hartstikke gaaf, man. Kom bij ons staan en neem wat te drinken. Wil je ook een biertje? Pak trouwens vast een lekker snackje, staat op tafel.’

Het leek alsof het groepje studiegenoten van zijn eigen faculteit hem stond op te wachten. Alsof zij zich strategisch hadden opgesteld, om hem bij binnenkomst vooral niet te kunnen missen. Mathieu wist echt niet wat hem overkwam. Wat een hartelijke ontvangst en amicale uitlatingen! Hij was met lood in zijn schoenen van huis vertrokken en had er bewust voor gekozen een half uurtje later te verschijnen. Het zou dan al drukker in de feestzaal zijn, zodat hij minder zou opvallen en min of meer in de massa kon opgaan.

Geschrokken van al die aandacht en vriendelijkheid, kwam hij niet verder dan een korte stamelende reactie.

‘O, eh... ja eh... doe mij dan maar zo’n biertje.’

Schoorvoetend sloot hij zich aan bij zijn medestudenten. Een deel stond luidkeels met elkaar te lallen, in een poging om boven het muziekvolume uit te komen. Een ander deel stond zich te vergapen aan het vrouwelijk schoon op en rondom de dansvloer, lurkend aan hun drankje en soms licht meedeinend op de muziek die door de DJ de zaal in werd geblazen.

Naarmate de avond vorderde begon Mathieu zich zelfs iets meer op zijn gemak te voelen, zonder overigens volledig ontspannen op te

gaan in het feestgedruis. Iets, waaraan de andere studenten zich wel geheel bleken te kunnen overgeven. Er werd stevig gedronken, vrijwel uitsluitend flesjes bier. Moderne housemuziek denderde voort. De dansvloer was onafgebroken gevuld met studenten en studentes, waarvan sommigen van geen ophouden wisten en zich compleet in het zweet werkten. Vele koppels waren voortdurend aan het flirten en het scharrelen.

Een toespraak van de voorzitter van de studentenvereniging vormde de enige onderbreking. Daarin bedankte hij de menigte enthousiast voor hun aanwezigheid en keek hij terug op een mooi studiejaar met geslaagde verenigingsactiviteiten. Tevens feliciteerde hij een ieder met de behaalde bachelor of master en sprak hij de wens uit dat iedereen het feest als *“enorm gezellig en absoluut onvergetelijk”* zou ervaren. Zijn optreden werd met applaus en gejuich beantwoord, waarna het feest gestaag doorging.

Ondertussen wilde Mathieu er niet veel drank meer bij hebben. Hij was geen alcohol gewend en het tempo kon hij al helemaal niet bijbenen. Zodra het tweede biertje voor zijn neus was gezet en hij er een slokje van had genomen, stond er al weer een nieuwe. *“Kom op Mathieu, beetje doordrinken!”* werd hem meermalen toegeroepen, terwijl de volgende lading bierflessen zich aandiende. Er was geen houden aan. Mathieu maakte met zijn hand een afwerend gebaar, om aan te geven dat hij wilde passen voor nieuwe aanvoer.

‘Jongens, moet je kijken, hij zegt dat-ie niet meer hoeft. Dat kan toch niet?! Hebben we dan nog steeds te maken met een watje?’ Het was Daan, die met deze uitlating de focus van de groep rondom hem op Mathieu deed richten. De behoorlijk uit de kluiten gewassen Daan, die altijd op de voorgrond wilde treden en zichzelf graag zag als *“opinion leader”* van de groep.

Er werd met verontwaardigde blikken naar Mathieu toe gereageerd.

‘Kom op zeg, je wilt er toch bij horen, of niet soms?!’,

‘Gewoon meedoen, anders gaan we het je leren, maar dan op onze manier!’,

‘We doen zo weer een ronde en dan zorg jij dat je jouw biertje op hebt, oké?’,

‘Er is nu geen weg meer terug hoor!’

Het waren uitlatingen die zeer intimiderend en bedreigend overkwamen.

Mathieu was zichtbaar geraakt en kroop enigszins in zijn schulp. Het liefst zou hij zijn opgestapt, maar hem bekreep de angst en het vermoeden dat zij dat niet zomaar zouden toelaten.

‘Nou goed dan, maar ik ben het niet zo gewend en kan jullie echt niet bijhouden hoor,’ zei hij onzeker, terwijl hij een van de twee bierflesjes die voor hem stonden naar zijn mond bracht en er een paar forse slokken van nam.

‘Prima man, je kunt het. Leegmaken die handel en de volgende pakken!’ Het was Finn, die hem vermanend toesprak. Juist ook door zijn bonkige, gespierde lichaam kwam dit nogal krachtig en bedreigend over, als een zeer serieus te nemen waarschuwing.

In die sfeer terechtgekomen, zag Mathieu geen andere mogelijkheid dan zich van zijn beste kant te laten zien. Zonder ook maar het drinktempo van de anderen te kunnen volgen, dronk hij wel met regelmaat mee en slaagde hij erin om een uurtje later al zijn derde flesje bier naar binnen te werken. Hij kon dat goed voelen in zijn hoofd, maar ook in zijn blaas. Zo langzamerhand stond deze op springen en moest hij hoognodig naar het toilet.

Het was dit moment van korte afwezigheid dat de groep aangreep om Mathieu *"verder een lesje te leren"*.

‘Boys, we gaan hem nu echt de vuurdoop geven!’ Het was Roger (een lange, slanke jongen en het meest ballerige type van het stel) die het voortouw nam, waarbij hij zijn blik even op Daan richtte alsof hij zich wilde verzekeren van zijn permissie. Hij haalde twee pillen XTC uit zijn broekzak, keek zijn om zich heen om er zeker van te zijn dat hij voldoende schuil ging achter zijn vrienden en verpulverde toen de pillen op het blad van de statafel.

Daan belette hem van verdere actie. Hij liet er geen misverstand over bestaan wie hier de teugels in handen had.

‘Ho even!’

Roger schrok ervan en deinsde enigszins terug.

‘Je snapt toch zeker wel wie die eer is toebedeeld?!,’ sprak Daan. Vervolgens schoof hij het poeder op een bierviltje en trechterde het

goedje daarna voorzichtig in de hals van het vierde bierflesje dat voor Mathieu was gehaald.

Niet iedereen leek even enthousiast over deze actie van Daan en Roger te zijn, want er volgden benauwde kreten.

‘Joh, dat kunnen we toch niet maken?!’

‘Straks gaat het fout met hem en dan kunnen we ons lol op.’

Daan drukte die reacties evenwel direct de kop in.

‘Gaan we nu ineens meelijden krijgen? Nee toch?! Had-ie zich maar niet eerder zo schlemielig moeten gedragen.’

Ogenschijnlijk werd Mathieu opnieuw met open armen ontvangen toen hij van het toilet terugkeerde.

‘Weer ruimte gemaakt, Mathieu? Nou, er staat er weer een hoor. We zorgen heus goed voor je.’ Daan sprak hem opgewekt toe, gaf zelfs een vriendschappelijk klopje op zijn schouder en liet erna (ter bemoediging) zijn vingers meermalen door Mathieu’s hardos gaan.

‘Kom op hè, lekker meedoen!’

‘O... ja... dank jullie wel,’ antwoordde Mathieu bedeesd.

‘Weet je, het is hoog tijd om te proosten,’ zo werd voorgesteld door Roger. ‘Op een ieder zijn toekomst!’ Hij hief zijn bierfles en dit voorbeeld werd nagevolgd door de hele groep.

‘Yes, op de toekomst!’

‘En in een keer naar binnen!’, voegde Daan eraan toe.

Mathieu kon niet achterblijven en slokte zijn volle flesje moeizaam leeg.

‘Nou Mathieu, het moet ons van het hart, je bent eigenlijk een geweldige bink. Niet verwacht, maar toch écht waar.’ Ditmaal liet de rossige en pokdalige Stef zich horen. ‘En als je zo direct met ons de dansvloer opgaat, stijg je nog meer in ons aanzien.’

Aanzien, dat Mathieu waarschijnlijk zo node miste.

Daan en Roger reageerden instemmend.

‘Ja, goed idee zeg!’ Gaan we doen! Dan zoeken wij een lekkere chick voor je uit.’

En zo gebeurde het. Hij had er natuurlijk niet om gevraagd en zich zelfs terughoudend opgesteld,

‘Ik eh... ik kan echt niet dansen... Heb het ook nog nooit gedaan’, zei hij schuchter en verontschuldigd. De informatie dat hij

bovendien al verkering had, hield hij wijselijk maar achter. Dat zou waarschijnlijk weer andere vervelende uitlatingen oproepen, want ze hadden altijd wel iets op hem aan te merken gehad.

‘Joh, wij kunnen er ook niets van. Kom op, gewoon doen.’

Daan had intussen oogcontact met Maria, een type met veel gelijkenis met Penelope Cruz in haar jonge jaren en algemeen gezien als dé schoonheid van de eindejaarstudenten. Hij maakte een uitnodigend gebaar naar haar, waarop zij in haar beeldschone rode baljurk langzaam en elegant op hem toeliep.

‘Hoi, wij willen met zijn allen de dansvloer op en hij zou graag eens met jou dansen! Oké?’, vroeg Daan haar, tegelijkertijd wijzend op Mathieu.

‘O... ja hoor. Zullen we dan maar?’

Maria stak haar hand uit naar Mathieu, die op dat moment liefst wilde vluchten en zijn hart van nervositeit in zijn keel voelde bonzen. Met de nodige tegenzin liet hij zich leiden naar de dansvloer, waar het druk was en menigeen zich verhit in het zweet stond te werken. Ook de andere studenten uit het groepje begaven zich ondertussen swingend naar de dansvloer, onderweg hun vrouwelijke danspartners veroverend in het publiek.

Een aantal van hen gaf Mathieu nog een bemoedigend tikje op de schouder.

‘Doe je best, hè, Travolta!’

De stuntelige Mathieu stelde zich op de dansvloer op tegenover de verleidelijke Maria en probeerde zo goed en zo kwaad het ritme van de muziek te volgen door zijn benen en armen de vrije loop te laten. Hij voelde het schaamrood op zijn wangen staan en al snel de zweetdruppels op zijn voorhoofd en onder zijn oksels opkomen.

Maria sloeg hem goedkeurend gade en moedigde hem aan.

‘Gaat toch prima?!’, riep ze hem toe.

Zijn bewegingen gingen echter onbeholpen en volledig ongecoördineerd voort.

‘Vind je dat echt? Doe mijn best,’ probeerde hij haar boven de muziek uit te antwoorden.

Gaandeweg, na zo’n kwartier tot twintig minuten op de dansvloer te hebben gestaan, was Mathieu het goed zat.